

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967565664/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

hvis Vel Liv og Blod stedse med Glæde
Blev givet af Deres hengivne D-

I margin på brevets første side er tilføjet:

Dette Brev skulde min I- havt halv 7. Men jeg kunde ingen
Bud faae før. Farvel elsk mig hundrede Deelen, som jeg
Dem, og Deres D- er Lykkelig.

Det er tåretyngtet skrivi, men ærlig og psykologisk forståelig
snak. Den hengivne Dorothea er rigtig godt ked af det og giver sin
begrundelse, mest direkte i brevet af 21. maj: »Deres Syn er min
eneste Glæde, det koster mig altsaa Taare at vide jeg faaer Dem
ikke meere Daglig at see«. Det er ikke jalousi. Det er ægte sorg,
men det er ogsaa, hvad man ikke hidtil har bemærket: en nydelig,
raffineret og kærlig bryllupsgave til en god ven. »Vi vil savne x
meget, hvis han/hun forlader os«, skriver man i dag i anbefalinger
ved stillingsansøgninger. Det er en personlig kvalitet at være en,
man savner. Saaen var det ogsaa set med Biehls øjne.

Mod slutningen af M.U.L. (s. 38,48-39,18 og 45,3 til slut) be-
skriver Biehl forholdet til Bülow i en helt anden tone. Det er en fin,
poetisk og afrundet fortælling, et kærligt portræt, der burde kunne
læses af enhver uden altfor store misforståelser.

Men ogsaa Bülow beskriver Biehl i sin selvbiografi, som blev
udgivet af Aage Friis i Dansk Maanedsskrift, udgivet af Jac. Appel
og L. Moltesen, Kbh. 1899, s. 406-428 og 474-493. Størstedelen af
Bülowes beskrivelse er citeret hos både Bobé, H. P. Rohde og Ce-
dergreen Bech og bringes her i sin fulde ordlyd:

»Paa den Tid gjorde jeg et saare interessant Bekiændtskab, som
jeg dengang var ligesaa bange før, som det siden glædede mig, og
som jeg søgte at undgaae. - Det var Jomfrue C. D. Biehl - et af de
meest dyrkede, godmodigste, aanrigste og i Selskab behageligste
Fruentimmere, som levede paa den Tid - havde, uagtet hun per-

sonlig ikke kiendte mig, fattet et Slags Yndest for mig, og havde ved hendes Broder, som Lieutenant, adskillige Gange ladet mig indbyde til sig, maaskee af Medlidenhed og for at sætte lidt Skik paa mig, hvilket jeg vel kunde trænge til. Men jeg, som desuden af Naturen var undseelig, var noget bange for hendes Bekiændtskab, som jeg altid har været for de saakaldte lærde Damer, da de ofte ere satiriske for at lade deres Vittighed beundre og paastaaende, som Herrerne altfor meget af Høflighed maae have Overbærenhed med. En deilig Sommermorgen var jeg gaaet til Rosenborg Have, hvor jeg pleyede at opholde mig, førend jeg skulde gaac paa Paraden, og havde udvalgt mig et af de meest afsides Lysthuse, hvori jeg sat og læste. Paa engang fornem jeg, at et vandrende Selskab nærmede sig til mit Opholdssted, jeg vilde da strax forlade det; men Jfr. Biehl, som var en af Damerne, kaldte paa mig og sagde: »nu skal De ikke undgaac mig«. Høflighed bød mig da at bie, og jeg slap da ikke fra hende, førend Parade-Tiden ikke tillod mig et længere Ophold i Haven. Jeg maatte ved min Bortgang love snart at besøge hende, og det skete, skiondt de første Gange ikke ret gierne; men siden, jo mere jeg lærte hende at kiende, blev hun en af mine kiæreste Veninder, som hun forblev til hendes for mig altfortidlige Død. Jeg er forsikkert om hendes oprigtige og trofaste Venskab, fra vort første Bekiændtskab, for mig. Efter hendes Ønske tog hun min Silhouette indfattet i en Pretension, med paa Brystet i Graven. Hendes Portrait, en mignature, som hun skænkede mig, har jeg ladet stikke i Kobber mange Aar efter hendes Død, og hendes Navn staaer iblandt mine afdøde Venners, paa det Monument, som jeg har ladet sætte i Sanderumgaard's Have. Hendes Venskabs kiære Minde følger mig til min Grav.«

På mange punkter minder Bülow's fortælling her om den historie Biehl giver om deres venskab. Men de to beskrivelser kan alligevel